

Sikoly

[2011. március]

Az október délutáni napfény sáfránysárgára festette az eget, az Ararát felől érkezett felhők ibolyaszínbe öltöztek, a tornácokra, kerítésekre felkapaszkodott szulákok, melyek nemrég még zöldek voltak, most pedig tűzvörösek, oly lángolón ragyogtak, hogy lehetetlen volt nem csodálattal ámuldozni felettük.

A hrazdani szurdok krómvöröse, baracksárgája és smaragdzöldje bekeveredett a sáfrányos-lilába, és az asszony, a beépített erkélyről kinézve, könnyedén meghajlítva fáradt hátát, belemerült a meleg, sokszínű levegőébe, arra törekedett, hogy semmire se gondoljon, se a főni feltett burgonyára, se a megkelt tésztára, se a beázott ágyneműre, se a befejezetlen előadásra.

Szeretett volna hosszasan álldogálni az ablakban, nyugodtan belélegezni a levegőt, mintha semmi sietnivaló nem lenne ebben a világban. A pihenésnek ez a három-négy perce elfeledtette vele örökös gondjait, megnyugtatta... Fülét azonban telefoncsöngés ütötte meg. Kelletlenül szakadt el az ablakpárkánytól, haladt keresztül a konyhán, gépiesen zárta el a gázt – mikor a telefonhoz ért, egyik unokája már nyújtotta felé a kagylót, melyet a többi unoka megpróbált elorozni tőle.

– Ütődött-e, vagy mi, mind azt kiabálja: „Szátik? Ha nem ő, akkor hívják Szátikot!” – zsémbelt az unoka. Az asszony megértette: ő a telefonáló. Rögtön megértette, abban a pillanatban. Valami kigyúlt benne, perzselte a szívét.

Hevesen ragadta el a kagylót. Az ismerős férfihang, hangosan kiabálva, furcsa, monoton ismétlődésekkel, akár egy robot, ezt hajtogatta:

– Szátik? Szátikot hívják! Szátik, hallasz?

– Én vagyok Szátik, hallak – kiáltotta az asszony. Még hangosabban kiabált, mint a férfi.

De az csak hajtogatta a magáét, mintha csak úgy találomra hajjigálná a levegőbe a szavakat.

– Szátikot hívják ide, Szátikot!

– Hallak, hallgatlak!

Talán valami átjuthatott, a férfi most azt kiabálta:

– Szátik, tudd, hogy én mindig téged szerettelek.

– Én is... én is szerettelek.

Az unokák, akik eddig érdeklődve vették körül az asszonyt, most nevetésben törtek ki.

– Én is szerettelek, mindig... – ismételte meg az asszony, olyanképpen, mintha nem is a régmúlté lett volna az este, amikor sűrűn havazott, ő meg ott álldogált az utcai lámpa fénycsokrában, a szállingózó hópelyhek megtelepedtek kiengedett haján, hulltak, egyre hulltak a földre, és férfi pedig nem jött el, nem volt ott; és az élet mintha kialudt volna benne akkortól, s úgy is maradt, holott később az Isten, megkegyelmezve lelkének, férjet is adott neki, otthont, gyerekeket, unokákat...

– Szátik, hallasz engem?

– ... hallak... – az asszony, fülével vállához szorítva a kagylót, két kezével próbálta nyugalomra inteni az unokákat, ő meg tovább kiabált: – Te hallasz?

– Én csak azt szeretném, hogy tudd...

– Tudom, tudom! – sikította az asszony annak a serdülő lánynak a hangjával, aki egykor a férfit várta, de az mégsem jött el, és a hó csak hullt és hullt, szikrázott az egyre fehéredő járdán, aztán minden egyre színtelenedett, már csak pislákkolt, miként az élet őbenne, ő pedig lemondott a boldogságról, mely túl szép volt ahhoz, hogy beteljesedhessen.

– Mi ugyanazon a napon fogunk meghalni, együtt! – ordította a férfi. – Én száz évig fogok élni, te százegyig, ahogy elhatároztuk. Emlékszel?

– Emlékszem, emlékszem. Te csak ábrándozva tudsz élni...

– Tessék? Mit mondtál? Szátik, tudtad, hogy én csak téged szeretlek.

A leélt élet gubancos gombolyaga szétfeszlett, s mint az erdei dió, ott maradt az alatt a hótakaró alatt, ahol ő állt egykor, a villanyoszlop alatt, és az élet kihunyini készült benne, habár később férje lett, gyerekei, unokái... és ő csak néha gondolt arra: „Gyere, nézd meg, milyen szép családom van.”

– Szátik, én végre megnyugodtam! – ordította a férfi.

– Hallod? Én még most is téged szeretlek! – szakadt fel az asszonyból a sikoly. És vele sikoltoztak, nevettek, ugrándoztak az unokák.

Senki sem volt tanúja annak, hogy a szél miként csapkodja az ablakokat, hogy az ibolyaszínű felhőkből hogyan zúdult hirtelen őszi záporosó, végigtáncolva a tetőn, a kertben, a fák lombjait csókolgatva, meg a testes szulákokat, a fehér ablakpárkányt, de még a fedett erkély padlóját is. Senki sem hallotta a szél robaját, az eső csilingelő csókjait; az asszony kétségbeesetten sikoltozott a telefonkagylóba, hogy az a süket öregember végre hallja meg őt, az unokák meg izgatottan ugrándoztak, s közben dülöngéltek a nevetéstől.

– A nagy szerelmes? Kit szeret? Hallottátok? Azt mondta, szeretlek, hahaha!

DÁJBUKÁT BORBÉLY LÁSZLÓ fordítása

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Elda Grin

Látó Szépirodalmi Folyóirat